JAN KLECANDA:

Páter Vojtěch.

VESNICKÝ ROMÁN.

"Dvorecký! Dvorecký! Karle!" křičel kdosi a v zápětí ozvaly se kletby tak děsné, že mlynáři až krev v žilách stydla. Přes to však ihned se vzpamatoval a spokojeně si oddechl. Poznal dle toho volání ubohého neškodného blázna, Josífka Klabzubů. Ubožák často i nyní ještě za noci utíkal do lesů, kde druhdy četníci hledali zmizelého Karla ze mlýna. Měl utkvělou představu, že nepřítele svého zde najde a četníkům ho vydá.

"Chudák Josífek," vzdychl si mlynář a kráčel ku předu.

"Stůj! Střelím!" ozvalo se tu náhle proti němu z houští.

Ale mlynář to již znal. "Josífku," vzkřikl do šera. "To jsem já, dobrý přítel!"

S napřáženou holí přihnal se z houští pomatenec, ale sotva že ve svitu měsíce poznal starého mlynáře, spustil ruku s holí a zakvílel žalostně. "Zase marně! To je už druhý Dvorecký a zase ne ten pravý!"

"Josífku, čím pak jsme ti my dva Dvorečtí ublížili?" zastavil ho mlynář konejšivě, chopiv ho laskavě za ruku. "A ten tam? Tomu už odpusť! Ten je na pravdě boží!"

"Lžete, mlynáři! Sám dobře víte, kde ho máte schovaného. Ale my ho najdeme!"

Dvorecký ze zkušenosti již věděl, že marno je pomatenci domlouvati, když ho to popadne, proto ani nerozpřádal hovor o Karlovi. "Tys zde potkal našeho Vojtěcha, Josífku?" zeptal se ho vlídně.

"Vašeho? Vašeho?" zasmál se blázen jizlivě. Ale hned jakoby se rozpomenul, odpověděl zcela rozumně. "Pátera Vojtěcha myslíte? Šel tudy, šel na hřbitov. Mohli se tam a bude se dlouho modlit, protože se modlí za vaše hříchy, za vašeho Karla a za mou ubohou duši!"

"A nešel ještě pan páter zpátky?" ptal se mlynář, nevšímaje se ostatního.

"Nešel a snad už ani nepůjde, protože jsem mu všecko řekl."

"A co jsi mu řekl, Josífku? Pověz, co?" shovívavě se ptal mlynář.

"Nepovím vám, nic vám nepovím! Ale jemu jsem řekl, že vy a jen vy k vůli tomu jste ho o všecko obral, o všecko! Ale vždyť on vás pánbůh za to potrestá! Potrestá vás," zahoukl a zmizel za skalní stěnou.

Zarmoucen bral se Dvorecký zase dále, marně snaže se setřásti se sebe dojem toho setkání. Konečně asi po půl hodině došel k počernickému hřbitovu. Stál tu na nevysokém kopečku opodál vesnice, obklopuje se všech stran malý kostelíček či spíše jen pouhou kapli.

Mlynář stanul u nízké zdi a zadíval se v onen kout hřbitůvku, kde u zdi stál hrob jeho rodiny. V temnu smutečních vrb a thůjí bělaly se tu dřevěné i kamené kříže i pomníčky, svítily se pěšinky mezi jednotlivými hroby, zarostlými drnem nebo pokrytými svěžími kvetoucími květinami. A v pozadí, tam kde nad jejich rodiným hrobem zvedal se mohutný kříž s postavou anděla, truchlícího nad zničenými životy, spatřil v měsíční záři ztopenou černou postavu.

Byl to Vojtěch. Seděl na kameni, ruce maje opřeny o kolena a hlavu do dlaní složenou. Tak byl zabrán v myšlenky, že si ani nepovšiml blížícího se otce, až tento k němu přistoupil a ruku na rameno mu vložil.

"Přišel jsem za tebou, Vojtěše, trochu ze strachu, aby se ti nějaká nehoda nepřitrefila," počal mlynář, usednuv vedle syna na kameni. "A pak myslil jsem si, že bychom si tak mohli lépe povědět něco, co mne vždycky tíží. Zde mezi těmi hroby a u matky zdá se mi, jakobychom si byli blíže doma, kde se cosi mezi nás staví."

"Mluvte, tatínku," řekl Vojtěch, dojat nezvykle měkkým tonem hlasu otcova.

Mlynář posmekl čepičku a přejel si několikráte dlaní čelo. Nebylo tak snadno pověděti, co ho sem bylo vlastně přivedlo.

"Je to divná věc, Vojtíšku," počal konečně starý Dvorecký. "Jsme jedna krev, otec a syn. Víš, jak jsem měl tvou nebožku matku rád, jak jsem měl rád i tebe, ač jsem ti svou lásku nikdy příliš neukazoval. Lidé říkali, že nejsi mým, že tě nenávidím, ale já přece věděl, že jsi a že na tvé matce ani smítka pohany nemůže vězeti. Ale už od tvého dětství jakoby se cosi mezi nás stavělo — nevím, co by to bylo — ale bylo to! Nemohl jsem tě k sobě tak srdečně přivinout, jako Karlíka, přes tu podobnost mezi námi zdál jsi se mi vždy býti tak nějak cizím, tak — no nevím, nerozumím tomu —!"

"Proč mi to vše říkáte ,otče? Neslyšel jste nikdy slova výčitky ode mne, protože ve mně nikdy se ani neozvala. Byl-li jste snad laskavějším ku Karlovi, bylo to snad proto, že i on byl přítulnějším než já, a že byl tak podoben matce. Nemáte věru proč se omlouvati!"

"A přece! Vnutil jsem tě do kněžskému stavu," namítl Dvorecký.

"Činil jste to pro matku mou a snad i proto, že jste si toho stavu nad jiné vážili. To-li vám mám snad vyčítati otče?"

Mlynář se odmlčel. Počal se zpovídati s dost těžkým srdcem, ale teď bylo mu nemožno dále mluviti. Vojtěch ho neobviňoval, ba omlouval a zcela přirozeně vykládal jeho jednání. Poznal, že syn mluví zcela upřímně — proč by měl tedy vyznati se, proč by se měl připraviti o jeho lásku a důvěru teď, když je mu Vojtěch tak drahým? Proč by měl znovu postaviti něco mezi sebe a něho? Dvorecký dlouho přemítal, ale konečně zvítězila upřímnost synova a vědomí povinnosti.

"Proto tedy myslíš jen, že jsem tě nutil ke kněžství?" počal opět po chvilce stísněným hlasem. — "Něco v tom jest, ale pravda celá to není. A já cítím, že bych ti zůstal něco dlužen, něco bych s sebou nemohl vzíti na věčnost, kdybych ti nepověděl celou pravdu. A nežli v hodince smrti, raději teď! Nešlo mi ani tak o to, že bylo přáním matky, aby tě viděla jako velebníčka; Karel, Karel byl mi hlavní příčinou! Jemu, svému miláčku chtěl jsem dáti všecko. A bál jsem se, že by se s tebou musil děliti, že by tvé studie mlýn utahaly. A tak pro nepohodného Karla jsem odstrčil tebe a na tobě se prohřešil!"

Nastalo trapné mlčení. Trhlo to Vojtěchem, když slyšel otcovo přiznání, ale nepromluvil. Sklonil jen hlavu hlouběji do rukou. Dvorecký naň skoro úzkostlivě pohlížel. Rád byl by slyšel od syna nějakou zaslouženou výčitku. — Mlčení ho však více drtilo, než nejtrpčí výčitka. Nesměle položil synovu ruku na rámě.

"Vojtěše!"

"Proč jste mi to vše říkal, otče?" smutně se k němu obrátil syn.

"Proto, že stářím i výčitky svědomí se dostavují! Dlouhá léta jsem nepřemýšlel na křivdu, jíž jsem se na tobě dopustil. Teprve když mne Bůh potrestal a vzal mi Karla, jehož snad svým nadržováním sám nejvíce jsem pokazil, počalo se to hlásiti, ale zase jen ze sobectví, protože jsem poznával, že ovoce mé práce, celého mého života, má snad po mé smrti přijíti do rukou cizích. Vida tebe, namlouval jsem si, že jsi spokojen, že jsi šťasten ve svém stavu, a svědomí dalo se rádo umluviti a překřičeti. Ale teď, Vojtíšku, teď je jinak. Poznávám, cítím to, že nejsi šťasten, že nejsi tak spokojen se svým stavem, že tě něco tíží. Vidím něco ve tvé tváři, čemu nerozumím, ale srdce mi praví, že to nemůže býti než žal nad ztraceným životem, nespokojenost, — něco, co já jsem zavinil. Něco, zač tě musím prositi za odpuštění! Tvůj otec, Vojtěše tě prosí, odpusť, čím se na tobě otec tvého bratra, muž tvé matky provinil!"

Oba mužové povstali a dlouho, dlouho hleděli si mlčky do očí. Pak sevřel Vojtěch otce náhle ve svém objetí a mlynář pocítil na tváři jeho horký dech.

"Děkuji ti! Bůh ti to odplať, Vojtěše!" řekl starý, zhluboka si oddechnuv a stisknul mocně ruku synovu.

Pak oba pokřižovali hrob a mlčky kráčeli vedle sebe k domovu. Lesní pěšinka, na niž hned skoro za hřbitovem zabočili, byla úzká a dosti nebezpečná. Mohli kráčeti jen za sebou a v pološeru bylo nutno dávati dobře pozor na cestu.

"Dobrou noc, tatínku," řekl Vojtěch úmyslně co nejvřeleji, když stanuli na dvoře mlýna.

* * *

Dvorecký chodil již dlouho po dvoře i po mlýnici, čekaje na Vojtěcha. Znal starý jeho zvyk, myslil, že půjde i dnes časně z rána, aby se rozhlédl po nejbližším okolí mlýna a potěšil se pohledem na ovoce své někdejší práce, aby viděl, jak dorostly jeho březiny a jeho aleje. Mlynář, jemuž včera spadl se srdce kámen, těšil se, že dne Votěcha po okolí provede a pořádně si s ním popovídá. Ale páter nepřicházel. Slunce již stálo vysoko na obzoru. V tu dobu již jindy Vojtěch vracíval se ze své ranní procházky ku snídani, však dnes ho nebylo posud ani viděti.

Mlynář zlehka kradl se nahoru do patra, aby snad syna neprobudil, — kdyby — unaven po cestě — ještě spal. Stanul u dveří, a naslouchal. Vojtěch procházel se po světnici. Mlynář vešel a pozdraviv syna, podával mu srdečně ruku.

"Čekal jsem, že se projdeme jako jindy po okolí před snídaní. Ale ty snad trochu unaven po cestě?"

"Nesem unaven. Zabral jsem se tak trochu do svých plánů a dalších úmyslů, že jsem pomalu i na snídani zapomněl."

"Eh, teď zanech plánů a pěkně si tu u nás odpočiň před tím školním rokem," vybízel mlynář syna. "Panímáma má hus i slepic dost, ve sklepě máme vínko, no — však jsi ho včera okusil, a i u Zajíčků na hospodě mají letos snesitelné pivo z panského. Myslím, že po těch toulkách v divoké cizině ti naše domácí česká kuchyně přijde vhod."

"Kdož by na takové věci —" chtěl nadhoditi Vojtěch.

Pokračování.

VÁC. ŠONKA

vlastní nejlépe zásobený, útulný

HOSTINEC

na sev.-vých. rohu 11. a Harney ul. v Omaze.

Na ruce stále čerstvý Schlitzův mok, znamenité likéry všeho druhu a nejlepší doutníky.

Teplý zákusek v každou chvíli. Tel. Douglas 4259. 39tf

Česká pošta.

Souchotiny, asthma, kašel a veškeré plicní choroby jsou vyléčitelny

Šimanovského Březohorským Thém z Čech.

Tisíce stížených plicními nemocemi byli vyléčeni tímto bylinným lékem, který pro svoji nepřekonatelnou léčivost byl poctěn nejvyššími vyznamenáními v Římě, Paříži, Vídni, Florencii, Londýně a Luttychu. Sklad pro Omahu má pouze chvalně známý lékárník S. A. Beránek, roh 16. a William ul., Omaha. Lékařským předpisům věnována obzvláštní pozornost. 31

Dr. James W. Novák

český zubní lékař

Má úřadovnu svou v pokoji čís. 217 Karbach Blocku, na 15. ul., mezi Douglas a Farnam. Telefon Douglas 5077.

Dr. Edw. Chaloupka

český lékař a ranhojič

SO. OMAHA.

Úřadovna: 24. a M ul. Tel. F 273

Úřadní hodiny: Od. 10:30 do 12, od 1:30 do 4 a od 7 do 8.

Mathauserova lékárna: 36. a Q ul. Tel. 28. Úřadní hod.: Od 4 do 5:30 odp.

Obydlí: 21. a S ul. Tel. 351. 21

DR. JAN W. KOUTSKÝ,

český lékař,

nad Grand Union Tea Store,

24th & N Street,

v South Omaha, Neb.

Úřadní hodiny: Od 9 do 12 hod. dop.
Od 2 do 5 hod. odp.
Od 7 do 8 hod. večer.

Telefon v úřadovně a v obydlí 142.

Českým Hospodyňkám!

Kupujte česky mletou pšeničnou mouku z českých mlýnů ve Wilber a De Witt. Nejlepší mouka ve Spojených Státech. Zkuste ji a jsme jisti, že jinou mouku ani do domu nevezmete.

Zvláštní: česká krupička, česká žitná chlebová mouka.

$1,000 vyplatíme tomu, kdo dokáže, že žitná mouka naše je některým mlýnem ve Spojených Státech předčena!

Sklady po Spojených Státech: Wilber, Omaha, Lincoln, Nebraska; Cedar Rapids, Marshaltown, Iowa; Oklahoma City, Okla.; Chicago, Ill.; St. Louis, Mo., atd.

Žádejte všude naši mouku!

Zvoneček & Aksamit,

velkomlýny ve Wilber a DeWitt. 19m5

S. JUNG & CO., velkoobchod lihovinami V MILWAUKEE, WIS.

jsou jediní majitelé

Dr. A. Svobody Hořkého Vína.

Připravené dle předpisů tohoto proslulého lékaře, odporučeno ode všech lékařských autorit v nemocích žaludku a vnitřností. Toto výtečné léčivé víno, užívánoli v pravých dávkách, může býti užíváno co lék při slabosti žaludku, nechutí k jídlu, nezáživnosti a všech podobných nemocích.

Prodáváno jest v plných kvartových lahvích. Žádejte o toto víno, jež jest k dostání ve všech českých hostincích. 47

J. H. SHARY.

548 BEE BUILD., OMAHA, NEB. Telefon Douglas 3133

GEORGI & VITÁK,

(dříve Louis Viták)

Pište si o cenníky, jsou zdarma. 4663 Gross Av. cor. 47 and Ashland Av., Chicago

Prodáváme veškeré hudební nástroje za tovární cenu.

Jsme výhradní vyrabitele vyhlášených "Pearl Queen" Concertin a máme též pravé české harmoniky nejlepší jakosti. — Jediní zástupcové pro Americu slavných a světoznámých dechových nástrojů vyrábějících V. F. Červeným a Synem pro které jsou odporučené všech světových koncervatořích; v Praze, Paříži, Lipsku, Brusselu a jinde. Náš obrovský tovární sklad, přívoz a vývoz hudebních nástrojů po celé Americe dokazuje nejlépe pověst našeho obchodu a důvěru, kterou chováme u ct. obecenstva. [9m6

Nakladatel českých hudebnin. Spravky všech nástrojů se vyřizují.